

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2455/2018
10.07.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, др Илије Зиндовића, Лидије Ђукић, Божидара Вујичића и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници тужилаца АА и ББ, обоје из села ... код ..., које заступа Ђура Благојевић, адвокат из ..., против тужених Републике Србије – Министарство здравља, кога заступа Републички јавни правобранилац, Одељење у Нишу, и Клиничког центра ... – ГАК Породилиште, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2575/17 од 09.01.2018. године, у седници већа одржаној 10.07.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2575/17 од 09.01.2018. године, као изузетно дозвољеној.

УКИДАЈУ СЕ пресуда Апелационог суда у Нишу Гж 2575/17 од 09.01.2018. године и пресуда Основног суда у Нишу П 5770/15 од 01.03.2017. године и предмет враћа првостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П 5770/15 од 01.03.2017. године, ставом првим одбијен је тужбени захтев тужилаца којим су тражили да се обавезе тужени да им на име повреде права на породични живот, због нестанка бебе после наводне смрти у породилишту плате износ од по 1.240.000,00 динара, што би тужени био дужан да плати са законском каматом почев од 01.03.2017. године као дана пресуђења, па до коначне исплате. Ставом другим одбијен је захтев за накнаду трошкова туженог Клиничког центра ... – ГАК Породилиште, као неоснован.

Апелациони суд у Нишу је пресудом Гж 2575/17 од 09.01.2018. године, одбио жалбу тужилаца као неосновану и потврдио првостепену пресуду.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиоци су изјавили ревизију због погрешне примене материјалног права и због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП, позивајући се на примену члана 404. ЗПП.

Одлучујући о изузетној дозвољености ревизије, Врховни касациони суд је нашао да су испуњени услови из члана 404. Закона о парничном поступку за

одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној због потребе тумачења права и уједначавања судске праксе.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11... 55/14) прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Према ставу 2. наведеног члана о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

У конкретном случају, по оцени Врховног касационог суда, постоји потреба одлучивања о ревизији тужилаца као посебној ревизији, а ради разматрања правног питања од општег интереса и уједначавања судске праксе, па је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија основана.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља се породила дана 29.08. године у Клиничком центру у ... у ГАК Породилиште Родила је мушко дете које је затим преминуло дана 31.08. године. Након смрти бебе, ради утврђивања узрока смрти, извршена је обдукција о чему је сачињен записник од 16.11..... године од стране тима лекара који је учествовао у том поступку (др ВВ, ... др ГГ и ... ДД), па је као узрок смрти утврђена хијалине мембране и фетална ателектаза плућа, што је довело до асификсије и престанка срчаног рада. Нема доказа о томе где је и када леш сахрањен, а чињеница рођења и чињеница смрти пријављена је надлежним општинским органима, што је суд утврдио из приложених извода из мк. рођених и умрлих. Тело бебе није показано родитељима, а нема доказа да је син тужилаца одузет незаконито. Не постоје подаци када је подигнут обдукциони записник за бебу тужилаца и није познато шта се дешавало са телом бебе после извршене обдукције на којој је радио ДД. Преко исказа сведока др ГГ и парафинских блокова који је овај сведок сачинио приликом обдукције леша НН бебе, чија је мајка овде тужиља произилази да се може утврдити идентитет детета за које постоје напред наведене информације о стварној судбини обзиром да је постојала идентификација – платнена пантљика са именом мајке на руци детета. Везано за назначену пантљику и тачно утврђивање идентитета детета, не постоје поуздани докази. Да ли се ради о том детету у вези кога је вршена обдукција, тј. да ли се ради о беби тужиље било је неопходно обавити вештачење преко Завода за судску медицину, преко узетих парафинских блокова са тела бебе и на основу ДНК анализе. Првостепени суд је наложио тужиоцима да изврше потребну уплату ради вештачења који исти нису уплатили.

Полазећи од одредбе члана 22. став 1. Устава Републике Србије, као и члана 8. Конвенције о заштити људских права и основних слобода закључује се да нема доказа који би указивали да је беба тужилаца одузета, односно нестала, па имајући све то у виду, као и одредбу члана 228. Закона о парничном поступку, тужбени захтев је

одбијен као неоснован. Разлоге које је дао првостепени суд, у поступку одлучивања по жалби тужених, у свему је прихватио и апелациони суд.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Основано се у ревизији указује да је приликом одлучивања о тужбеном захтеву дошло до погрешне примене материјалног права.

Наиме, према члану 8. Конвенције о заштити људских права и основних слобода (која конвенција је постала саставни део домаћег законодавства у моменту ретификације), прописано је да свако има право на поштовање свог приватног и породичног живота, дома и преписке. Даље, чланом 219. став 3. Закона о здравственој заштити („Службени гласник РС“ број 107/05... 99/10) тачно је прописано која је процедура везано за смрт неког лица и шта све треба предузети како би се чланови породице обавестили. Нижестепени судови полазе од чињенице да је извршена обдукција, да постоји записник, те да није тужиоцима повређено право зато што нису добили записник обдукције, обзиром да је исти достављен Дому здравља у ..., те да стога није повређена ни одредба члана 22. став 1. Устава Републике Србије који прописује да свако има право на судску заштиту ако му је повређено или ускраћено неко људско или мањинско право. С друге стране, нижестепени судови закључују и узимају у обзир и чињеницу да тужиоци нису уплатили предум за вештачење, те да ни тако нису доказали своје тврдње, што све указује на чињеницу да је дошло до погрешне примене материјалног права, услед непотпуно утврђеног чињеничног стања.

С друге стране, пропусти који су учињени од стране туженог приликом обдукције, а везано за недостављање налаза, и потреба за вештачењем путем ДНК анализе и извођење доказа у том смислу са предумом за вештачење, не могу се стављати на терет тужиоцима, у погледу доказивања јер су пропусти везани за обдукцију детета тужилаца извршени од стране тужене.

Како је због погрешне примене материјалног права чињенично стање непотпуно утврђено, то су нижестепене одлуке морале бити укинуте.

У поновном поступку првостепени суд ће имати у виду примедбе из овог решења и правилном применом материјалног права одлучити о тужбеном захтеву.

На основу члана 416. став 2. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић